

колкото тѣ отиваха нататъкъ. Тамъ, въ дъното, се вижда отворената още врата. Нѣщо блѣсна тамъ — обагрена нѣкаква вълна . . .

— Навънъ, навънъ! че слънцето зализа,
а дългъ е още нашия пжтъ;
хладътъ тѣлото ми прониза...

А мратъ, а мратъ
овчаритѣ, които
за дружба нимфитѣ си изберахъ...